

Враження дитинства – ясновесні!
Слів краса! Звідкіль іде вона?
Наче загадки якісь чудесні:
рідна мова – дивна дивина!

Вперше у житті штанці крамні
хлопцеві придбали у Ромні.
Лиш надів – усі йому: — Митянчик,
ти – як янчик!

— Що за янчик? – хтось спитав. І сивий
батько наш поважно відповів:
— Так говорять, коли хтось красивий,
так ми чули од своїх батьків...

я цікавивсь цього слова змістом,
в словниках шукав його стократ...
Та в Чехословаччині туристом
побував і розказав мій брат:

— Знаєш, хто наш Янчик благородний?
Як не здогадались ми? Це ж той
люблений словак, герой народний,
справді красень, Яношик-герой!

Я зрадив: усе — в єдинім слові,
все в іменні! Отже сумнів річ.
Яношик! Але в розмовній мові —
Яншик, Янчик — ось у чому річ!

Слово пломенить червоним маком
(над легендою не владний час!).
Як його передали словаки?
Як воно долинуло до нас?